

<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof</p>	<p>חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מאן דאמר	בבא מציעא-המקבל שדה מחברו מימרא												
	המקבל שדה מחברו לשנים מועטות - לא יזרענה פשתן, ואין לו בקורות שקמה.												קט.
	קיבלה הימנו לשבע שנים - שנה ראשונה יזרענה פשתן, ויש לו בקורות שקמה.												קט.
	בקורות שקמה - אין לו, בשבח שקמה - יש לו.	אביי:											קט.
	אפילו בשבח שקמה נמי אין לו.	רבא:											קט.
	המקבל שדה מחברו והגיע זמנו לצאת - שמין לו.	מיתבי:											קט.
	מאי לאו - שמין לו בשבח שקמה?												קט.
	לא, שמין לו ירקא וסילקא.												קט.
	ירקא וסילקא, נעקור ונשקול												קט.
	בדלא מטא יומא דשוקא.												קט.
	המקבל שדה מחברו והגיע שביעית - שמין לו.	תא שמע:											קט.
	שביעית - מי קא מפקעא ארעא												קט.
	אלא אימא: המקבל שדה מחברו והגיע יובל - שמין לו.												קט.
	ואכתי, יובל מי מפקעא קבלנות? לצמיתת, אמר רחמנא												קט.
	אלא אימא: הלוקח שדה מחברו והגיע יובל - שמין לו.												קט.
	וכי תימא הכי נמי שמין לו בירקא וסילקא												קט.
	סילקא וירקא ביובל הפקירא הוא אלא לאו - שבה שקמה												קט.
	שאני התם דאמר קרא (ויקרא כה) ויצא ממכר בית, ממכר - חוזר, שבה - אינו חוזר.	תרגמא אביי אליבא דרבא:											קט.
	ונגמר מיניה												קט.
	התם זביני מעליא הוא, ויובל אפקעתא דמלכא היא.												קט.
	רב פפא קביל ארעא לאספסתא, קדחו בה תאלי.	[רב פפא]											קט.
	כי קא מסתלק אמר להו: הבו לי שבחא	[רב פפא]											קט.
	אלא מעתה, דיקלא ואלים - הכי נמי דבעי מר שבחיה?	רב שישא בריה דרב אידי לרב פפא:											קט.
	התם לאו אדעתא דהכי נחית, אלא הכא אדעתא דהכי נחיתנא.	אמר ליה: [רב פפא]											קט.
	כמאן - כאביי												קט.
	בשבח שקמה יש לו?	דאמר: [אביי]											קט.
	אפילו תימא כרבא, התם - לית ליה פסידא, הכא - איכא פסידא.	[רב פפא]											קט.
	מאי פסדתיך - ידא דאספסתא, שקול ידא דאספסתא וזיל	אמר ליה: [רב שישא בריה דרב אידי]											קט.
	אנא כורכמא רישקא רבאי.	אמר ליה: [רב פפא]											קט.
	גלית אדעתך דלמשקל ואסתלוקי עבדת - שקל כורכמא רישקא וזיל, אין לך אלא דמי עצים בלבד.	אמר ליה: [רב שישא בריה דרב אידי]											קט.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחברו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רב ביבי בר אבוי קביל ארעא ואהדר ליה משוניתא, קדחו ביה זרדתא.	[רב ביבי בר אבוי]											◊
כי קא מיסתלק אמר להו: הבו לי שבחאי.	[רב ביבי בר אבוי]											◊
משום דאתיתו ממולאי אמריתו מילי מולייתא? אפילו רב פפא לא אמר אלא דאית ליה פסידא, הכא - מאי פסידא אית לך?	רב פפאי:											◊
רב יוסף הוה ליה ההוא שתלא, שכיב ושבק חמשה חתנוותא.	[רב יוסף]											◊
אמר: עד האידינא - חד, השתא - חמשה. עד האידינא לא הוו סמכו אהדדי ולא מפסדו לי, השתא חמשה, סמכו אהדדי ומפסדו לי.												◊
אי שקליתו שבחייכו ומסתלקיתו - מוטב, ואי לא - מסליקנא לכו בלא שבחא.	אמר להו: [רב יוסף]											◊
האי שתלא דשכיב - יורשים דיליה מסתלקין להו בלא שבחא.	דאמר רב יהודה, ואיתימא רב הונא, ואיתימא רב הונא:											◊
ולאו מילתא היא.												◊
ההוא שתלא דאמר להו: אי מפסדינא מסלקנא אפסיד.												◊
מסתלק בלא שבחא.	רב יהודה:											◊
מסתלק ושקיל שבחא.	רב כהנא:											◊
דאי אמר אי פסידנא מסתלקנא בלא שבחא - מסתלק בלא שבחא.	ומודה רב כהנא:											◊
אסמכתא היא, ואסמכתא לא קניא.	רבא:											◊
ולרבא, מאי שנא מהא דתנן:												◊
אם אוביר ולא אעביד אשלם במיטבא	[תנן]											◊
התם מאי דאפסיד משלם, הכא - מאי דאפסיד מנכינן ליה, ואידך יהיבין ליה.												◊
רוניא שתלא דרבינא הוה, אפסיד, סלקיה.	[רבינא]											◊
אתא לקמיה דרבא אמר ליה: חזי מר מאי קא עביד לך?												◊
שפיר עביד	אמר ליה: [רבא]											◊
אמר ליה: הא לא התרה בך?												◊
לא צריכא להתרות.	אמר ליה: [רבא]											◊
רבא לטעמיה												◊
מקרי דרדקי, שתלא, טבחא, ואומנא, וספר מתא - כולן כמותרין ועומדין דמי. כללא דמילתא: כל פסידא דלא הדר - כמותרין ועומדין דמי.	דאמר רבא:											◊
ההוא שתלא דאמר להו: הבו לי שבחאי, דבעינא למיסק לארעא דישראל. אתא לקמיה דרב פפא בר שמואל												◊
הבו ליה שבחיה.	אמר להו: [רב פפא בר שמואל]											◊
איהו אשבח, ארעא לא אשבח?	אמר ליה רבא:											◊
אנא פלגא דשבחא קאמינא לך.	אמר ליה: [רב פפא בר שמואל]											◊
עד האידינא הוה שקיל בעל הבית פלגא ושתלא פלגא, השתא בעי למיתב מנתא לאריסא	אמר ליה: [רבא]											◊

<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחברו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ריבעא דשבחא קאמינא.	אמר ליה: [רב פפא בר שמואל]											◊ !	קט:
ריבעא דהוא דנקא	סבר רב אשי למימר:											◊ ■	קט:
באתרא דשקיל שתלא פלגא ואריסא תילתא, האי שתלא דבעי לאסתלוקי יהבינן ליה שבחא ומסלקינן ליה, כי היכי דלא נמטייה הפסד לבעל הבית.	דאמר רב מניומי בריה דרב נחומי:											◊ ■ ■	קט:
אי אמרת בשלמא ריבעא דהוא דנקא - שפיר, אלא אי אמרת ריבעא ממש - קא מטי ליה פסידא לבעל הבית פלגא דנקא												◊ ■	קט:
ולימא ליה: את מנתא דילך הב ליה לאריסא, ואנא - מנתא דילי מאי דבעינא עבידנא ביה	רב אחא בריה דרב יוסף לרב אשי:											◊ ;	קט:
אמר: כי מטית לשחיטת קדשים תא ואקשי לי.	[רב אשי]											◊ ○	קט:
באתרא דשקיל שתלא פלגא ואריסא תילתא, האי שתלא דבעי איסתלוקי - יהבינן ליה שבחיה ומסלקינן ליה, כי היכי דלא ליפסוד בעל הבית.	גופא, אמר רב מניומי בריה דרב נחומי:											◊ ■	קט:
קופא סבא - פלגא, שטפה נהרא - ריבעא.	רב מניומי בריה דרב נחומי:											◊ ■	קט:
ההוא גברא דמשכין פרדיסא לחבריה לעשר שנין, וקש לחמש שנין.												◊ ○	קט:
פירא הוי	אביי:											◊ ■ ◆	קט:
קרנא הוי, וילקח בו קרקע והוא אוכל פירות.	רבא:											◊ ■ ◆	קט:
יבש האילן או נקצץ - שניהם אסורים בו, כיצד יעשו - ימכרו לעצים, וילקח בהן קרקע, והוא אוכל פירות.	מיתבי:											◊ ; ■	קט:
מאי לאו - יבש דומיא דנקצץ, מה נקצץ - בזמנו, אף יבש - בזמנו.												◊ ;	קט:
ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות	וקתני:											◊ ; ■	קט:
אלמא: קרנא הוי												◊ ;	קט:
לא, נקצץ דומיא דיבש. מה יבש בלא זמנו - אף נקצץ בלא זמנו.												◊ !	קט:
נפלו לה גפנים וזיתים זקנים - ימכרו לעצים וילקח בהן קרקע, והוא אוכל פירות.	תא שמע:											◊ ; ■	קט:
אימא: והזקינן.												◊ !	קי.
ואיבעית אימא: לאו מי אוקימנא לההיא כגון שנפלו לה בשדה אחרת, דקא כליא קרנא.												◊ !	קי.
ההוא שטרא דהוה כתיב ביה שנין סתמא, מלוה אמר: שלש, לוח אמר: שתיים. קדים מלוה ואכלינהו לפירי. מי נאמן?												◊ ^	קי.
קרקע בחזקת בעליה קיימא	רב יהודה:											◊ ! ◆	קי.
פירות בחזקת אוכליהן קיימי.	רב כהנא:											◊ ! ◆	קי.
והלכתא כוותיה דרב כהנא, דאמר: פירות בחזקת אוכליהן												◊ ■	קי.
והא קיימא לן דהלכתא כוותיה דרב נהמן												◊ ;	קי.
קרקע בחזקת בעליה עומדת	דאמר: [רב נחמן]											◊ ; ■	קי.
התם מילתא דלא עבידא לאיגלווי היא, הכא - מילתא דעבידא לאיגלווי היא, ואטרוחי בי דינא תרי זמני לא מטרחינן.												◊ !	קי.
מלוה אומר חמש, לוח אומר שלש. - אמר ליה: אייתי לי שטרך - אמר ליה: שטרא אירכס לי.												◊ ○	קי.
מלוה נאמן, מגו דאי בעי אמר לקוחה היא בידי.	רב יהודה:											◊ ■	קי.
רב זביד ורב עוריא לא סבירא להו הא דרב יהודה, מאי טעמא - האי שטרא כיון דלגובינא קאי - מיזהר זהיר ביה, ומיכבש הוא דכבשיה לשטריה. סבר: אוכלה תרתין שנין יתירתא.	רב פפא לרב אשי:											◊ ■	קי.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחברו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלא מעתה, האי משכנתא דסורא דכתבי הכי: במישלם שניא אלין תיפוק ארעא דא בלא כסף. היכא דכבשיה לשטר משכנתא ואמר לקוחה היא בידי, הכי נמי דמהימן? וכי מתקני רבנן מילתא דאתי בה [לידי] פסידא?	רבינא לרב אשי:											◊	קי.
התם תקינו ליה רבנן דמרי ארעא יהיב טסקא וכרי כריא.	אמר ליה: [רב אשי]											◊	קי.
ארעא דלית לה כריא ולא יהיב טסקא מאי?												◊	קי.
אמר ליה: איבעי ליה למחויי.	אמר ליה: [רב אשי]											◊	קי.
לא אימחא מאי?												◊	קי.
איהו הוא דאפסיד אנפשיה.	[רב אשי]											◊	קי.
אריס אומר: למחצה ירדתי, ובעל הבית אומר: לשליש הורדתי, מי נאמן?												◊	קי.
בעל הבית נאמן	רב יהודה:											◊	קי.
הכל כמנהג המדינה.	רב נחמן:											◊	קי.
לא פליגי הא - באתרא דשקול אריסא פלגא, הא - באתרא דשקול אריסא תילתא.	סבור מינה:											◊	קי.
אפילו באתרא דשקול אריסא פלגא פליגי:	רב מרי ברה דבת שמואל: הכי אמר אביי:											◊	קי.
בעל הבית נאמן, דאי בעי אמר שכירי ולקטיי הוא.	רב יהודה:											◊	קי.
יתומים אומרים: אנו השבחנו, ובעל חוב אומר: - אביכם השביח, על מי להביא ראיה?												◊	קי.
ארעא בחזקת יתמי קיימא, ועל בעל חוב להביא ראיה.	סבר רבי חנינא למימר:											◊	קי:
על היתומים להביא ראיה. מאי טעמא - ארעא, כיון דלגוביינא קיימא, כמאן דגביא דמיא, ועל היתומין להביא ראיה.	אמר להו ההוא סבא, הכי אמר רבי יוחנן:											◊	קי:
ספק זה קדם וספק זה קדם - קוצץ ואינו נותן דמים.	אביי: אף אנן נמי תנינא:											◊	קי:
אלמא: כיון דלמיקץ קיימא - אמרינן ליה: אייתי ראיה ושקול.												◊	קי:
הכי נמי, האי שטרא כיון דלגוביינא קיימא - כמאן דגביא דמיא, ועל היתומים להביא ראיה.												◊	קי:
אייתו יתמי ראיה דאינהו אשבחו, סבר רבי חנינא למימר: כי מסלקינן להו בארעא מסלקינן להו.	[רבי חנינא]											◊	קי:
ולא היא, בדמי מסלקינן להו, מדרב נחמן.												◊	קי:
שלשה שמין להם את השבח, ומעלין אותן בדמים, ואלו הן: בכור לפשוט ובעל חוב וכתובת אשה ליתומים, ובעל חוב ללקוחות.	דאמר רב נחמן אמר שמואל:											◊	קי:
למימרא דסבר שמואל בעל חוב ללקוחות יהיב שבחא? ומי אית ליה שבחא ללוקה?	רבינא לרב אשי:											◊	קי:
בעל חוב גובה את השבח	והאמר שמואל:											◊	קי:
וכי תימא: לא קשיא, כאן - בשבחה המגיע לכתפים, כאן - בשבחה שאין מגיע לכתפים												◊	קי:
והא מעשים בכל יום, וקא מגבי שמואל אפילו בשבחה המגיע לכתפים												◊	קי:
לא קשיא הא - דמסיק ביה כשיעור ארעא ושבחא, הא - דלא מסיק ביה שיעור ארעא ושבחא.												◊	קי:
וכי לא מסיק שיעור ארעא ושבחא - דיהיב ליה זוזי ללוקה ומסלק ליה הניחא למאן דאמר אי אית ליה זוזי ללוקה - לא מצי מסלק ליה לבעל חוב - שפיר. אלא למאן דאמר אית ליה זוזי ללוקה מצי מסלק ליה לבעל חוב, ונימא ליה: אי הווי לי זוזי - הווי מסליקנא לך מכולא ארעא, השתא דלית לי זוזי - הב לי גרויא דארעא בארעאי שיעור שבחא?												◊	קי:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																
בבא מציעא-המקבל שדה מחברו	מימרא	מאן דאמר																
הכא במאי עסקינן - כגון דשויא ניהליה אפותיקי, דאמר ליה: לא יהא לך פרעון אלא מזו.												!	◇	ק:				
המקבל שדה מחבירו לשבוע אחד בשבע מאות זוז - השביעית מן המנין.														■	ק:			
קבלה הימנו שבע שנים בשבע מאות זוז - אין השביעית מן המנין.														■	ק:			
שכיר יום גובה כל הלילה, שכיר לילה גובה כל היום, שכיר שעות גובה כל הלילה וכל היום.														■	ק:			
שכיר שבת, שכיר חדש, שכיר שנה, שכיר שבוע, יצא ביום - גובה כל היום, יצא בלילה - גובה כל הלילה וכל היום.														■	ק:			
מנין לשכיר יום שגובה כל הלילה - תלמוד לומר (ויקרא י"ט) לא תלין פעלת שכיר אתך עד בקר. ומנין לשכיר לילה שגובה כל היום - שנאמר (דברים כ"ד) ביומו תתן שכרו.	תנו רבנן:													■	◇	ק:		
ואימא איפכא														⚡		ק:		
שכירות אינה משתלמת אלא בסוף.														!	◇	ק:		
ממשמע שנאמר לא תלין פעלת שכיר אתך איני יודע שעד בקר? מה תלמוד לומר עד בקר - מלמד שאינו עובר אלא עד בקר ראשון בלבד.	תנו רבנן:														■	◇	ק:	
מכאן ואילך מאי?														^	◇	ק:		
עובר משום בל תשהא.	רב:													!	◇	ק:		
מאי קראה - (משלי ג) אל תאמר לרעך לך ושוב ומחר אתן ויש אתך.	רב יוסף:													■	◇	ק:		
האומר לחבירו צא שכור לי פועלים - שניהן אין עוברין משום בל תלין, זה - לפי שלא שכרן, וזה לפי שאין פעולתו אצלו.	תנו רבנן:														■	◇	ק:	
היכי דמי?														^		קיא.		
אי דאמר להו שכרכם עלי														!		קיא.		
שכרו עליו הוא														⚡		קיא.		
השוכר את הפועל לעשות בשלו והראהו בשל חבירו - נותן לו שכרו משלם, וחוזר ונוטל מבעל הבית מה שההנה אותן	דתניא:													⚡	■	קיא.		
לא צריכא, דאמר להו: שכרכם על בעל הבית.														!	◇	קיא.		
יהודה בר מרימר אמר ליה לשמעיה: זיל אגיר לי פועלים, ואימא להו: שכרכם על בעל הבית.														○		קיא.		
מרימר ומר זוטרא אגרי להדדי.														○		קיא.		
הני שוקאי דסורא לא עברי משום בל תלין. מידע ידעי דעל יומא דשוקא סמיכי, אבל משום בל תשהא - ודאי עובר.	רבה בר רב הונא:														■	◇	קיא.	
שכיר שעות גובה כל הלילה וכל היום.															■	◇	קיא.	
שכיר שעות דיום - גובה כל היום, שכיר שעות דלילה - גובה כל הלילה.	רב:													◇	■	◇	קיא.	
שכיר שעות דיום - גובה כל היום, ושכיר שעות דלילה - גובה כל הלילה וכל היום.	שמואל:													◇	■	◇	קיא.	
שכיר שעות גובה כל הלילה וכל היום	תנן:														⚡	■	◇	קיא.
תיובתא דרב														⚡			קיא.	
לצדדין קתני שכיר שעות דיום - גובה כל היום, שכיר שעות דלילה - גובה כל הלילה.	אמר לך רב:													!	◇		קיא.	
היה שכיר שבת, שכיר חדש, שכיר שנה, שכיר שבוע, יצא ביום - גובה כל היום, יצא בלילה - גובה כל הלילה וכל היום	תנן:														⚡	■	◇	קיא.
תנאי היא	אמר לך רב:														!	◇		קיא.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מאן דאמר	ממרא										
דתניא: [רבי יהודה]	שכיר שעות דיום - גובה כל היום, שכיר שעות דלילה - גובה כל הלילה, דברי רבי יהודה.									!	◆
רבי שמעון:	שכיר שעות דיום - גובה כל היום, שכיר שעות דלילה - גובה כל הלילה וכל היום.									!	◆
	מכאן אמרו: כל הכובש שכר שכיר עובר בחמשה שמות הללו, ועשה: משום (ויקרא י"ט) בל תעשק את רעך, ומשום (ויקרא י"ט) בל תגזל, ומשום (ויקרא י"ט) בל תעשק שכיר עני, ומשום (ויקרא י"ט) בל תלין, ומשום (ויקרא י"ט) ביומו תתן שכרו, ומשום (ויקרא י"ט) לא תבא עליו השמש.										◆
	הני דאיכא ביממא - ליכא בליליא, דאיכא בליליא - ליכא ביממא?									?	
רב חסדא:	שם שכירות בעלמא.									!	◆
	איזה הוא עושק ואיזהו גול?									^	
רב חסדא:	(משלי ג') לך ושוב, לך ושוב - זה הוא עושק. יש לך בידי ואיני נותן לך - זה הוא גול.									!	◆
מתקיף לה רב ששת:	איזהו עושק שחייבה עליו תורה קרבן - דומיא דפקדון, דקא כפר ליה ממונא									?	
אלא אמר רב ששת:	נתתו לך - זהו עושק, יש לך בידי ואיני נותן לך - זה הוא גול.									!	◆
מתקיף לה אביי:	איזה הוא גול שחייבה עליו תורה קרבן - דומיא דפקדון בעינן, דקא כפר ליה ממונא									?	
אלא אמר אביי:	לא שכרתיך מעולם - זה הוא עושק, נתתו לך - זה הוא גול.									!	◆
	ולרב ששת, מאי שנא עושק דקשיא ליה, ומאי שנא גול דלא קשיא ליה?									?	
אמר לך: [רב ששת]	גול - דגוליה והדר כפריה.									!	◆
	אי הכי, אפילו עושק נמי דהדר כפריה									?	
	הכי השתא? בשלמא התם כתיב (ויקרא ה') או בגול - מכלל דאודי ליה מעיקרא. אבל גבי עושק מי כתיב או בעושק? (ויקרא ה') או עשק כתיב - שעשקו כבר.									!	
רבא:	זה הוא עושק זהו גול, ולמה חלקן הכתוב - לעבור עליו בשני לאוין.									!	◆
	אחד שכר אדם ואחד שכר בהמה ואחד שכר כלים - יש בו משום (דברים כד) ביומו תתן שכרו, ויש בו משום לא תלין פעלת שכיר אתך עד בקר.										■
	אימתי - בזמן שתבעו, לא תבעו - אינו עובר עליו.										■
	המחהו אצל חנוני או אצל שולחני - אינו עובר עליו.										■
	שכיר בזמנו - נשבע ונוטל, עבר זמנו - אינו נשבע ונוטל. אם יש עדים שתבעו - הרי זה נשבע ונוטל.										■
	גר תושב - יש בו משום ביומו תתן שכרו ואין בו משום לא תלין פעולת שכיר אתך עד בקר.										■
	מני מתניתין? לא תנא קמא דמאחיך ולא רבי יוסי ברבי יהודה?									?	◆
	מאי היא?									^	
דתניא: [תנא קמא]	(דברים כ"ד) מאחיך - פרט לאחריים, גר - זה גר צדק, בשעריך - זה אוכל נבילות. אין לי אלא שכר אדם, מנין לרבנות בהמה וכלים - תלמוד לומר בארצך, כל שבארצך. וכולן עוברים בכל השמות הללו. מכאן אמרו: אחד שכר אדם ואחד שכר בהמה ואחד שכר כלים - יש בו משום ביומו תתן שכרו ויש בהן משום (ויקרא י"ט) בל תלין פעלת שכיר.									!	◆
רבי יוסי ברבי יהודה:	גר תושב יש בו משום ביומו תתן שכרו ואין בו משום לא תלין. בהמה וכלים אין בהן אלא משום בל תעשק בלבד.									!	◆
	מני?									?	
	אי תנא קמא דמאחיך									!	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחברו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
קשיא גר תושב										ז			קיא:
אי רבי יוסי										!			קיא:
קשיא בהמה וכלים										ז			קיא:
האי תנא - תנא דבי רבי ישמעאל הוא.	רבא:									!			קיא:
אחד שכר אדם ואחד שכר בהמה ואחד שכר כלים - יש בו משום ביומו תתן שכרו ומשום לא תלין. גר תושב יש בו משום ביומו תתן שכרו ואין בו משום כל תלין.	דתנא דבי רבי ישמעאל:									!			קיא:
מאי טעמא דתנא קמא דמאחזק										^			קיא:
גמר שכיר שכיר	[תנא קמא דמאחזק]									!			קיא:
ורבי יוסי ברבי יהודה לא גמר שכיר שכיר.	[רבי יוסי ברבי יהודה]									■			קיא:
נהי דלא גמר שכיר שכיר, בהמה וכלים משום ביומו תתן שכרו נמי ניהייב.										ז			קיא:
אמר קרא (דברים כ"ד) ולא תבא עליו השמש כי עני הוא - מי שהן באין לידי עניות ועשירות, יצאו בהמה וכלים שאינן באין לידי עניות ועשירות.	תני רבי חנניא:									!			קיא:
ותנא קמא, האי כי עני הוא מאי עביד ליה?										ז			קיא:
ההוא מיבעי להקדים עני לעשיר.	[ת"ק]									!			קיא:
ורבי יוסי ברבי יהודה?										ז			קיא:
ההוא (דברים כ"ד) מלא תעשק שכיר עני ואביון נפקא.	[רבי יוסי ברבי יהודה]									!			קיא:
ותנא קמא:										ז			קיא:
חד להקדים עני לעשיר, וחד להקדים עני לאביון.	[ת"ק]									!			קיא:
וצריכא, דאי אשמעינן אביון - משום דלא כסיף למתבעיה, אבל עשיר דכסיף למתבעיה - אימא לא. ואי אשמעינן עשיר - משום דלא צריך ליה, אבל אביון דצריך ליה - אימא לא, צריכא.										■			קיא:
ותנא דידן: מה נפשך, אי יליף שכיר שכיר - אפילו גר תושב נמי, אי לא יליף שכיר שכיר - בהמה וכלים מנא ליה?										ז			קיא:
לעולם לא יליף שכיר שכיר, ושאני התם דאמר קרא ולא תלין פעלת שכיר אתך עד בקר - כל שפעולתו אתך.	[תנא דידן]									!			קיא:
אי הכי, אפילו גר תושב נמי										ז			קיא:
אמר קרא רעך - רעך ולא גר תושב.										!			קיא:
אי הכי, אפילו בהמה וכלים נמי										ז			קיא:
הא כתיב אתך.										!			קיא:
מה ראית לרבות בהמה וכלים ולהוציא גר תושב?										ז			קיא:
מסתברא, בהמה וכלים הוה ליה לרבות - שכן ישנן בכלל ממון רעך, גר תושב אינו בכלל ממון רעך.										!			קיא:
ותנא קמא דמאחזק האי רעך מאי עבדי ליה?										ז			קיא:
ההוא מיבעי ליה לכדתניא:	[תנא קמא דמאחזק]									!			קיא:
רעך ולא נכרי	[תניא]									!			קיא:
נכרי מאחזק נפקא										ז			קיא:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחברו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
חד למשרא עושקו, וחד למשרא גזלו.												◇	קיא:
וצריכי, דאי אשמעינן גזלו - משום דלא טרח ביה, אבל עושקו דטרח ביה - אימא לא, ואי אשמעינן עושקו - משום דלא אתא לידיה, אבל גזלו דאתא לידיה - אימא לא, צריכא.												◇	קיא:
ורבי יוסי ברבי יהודה, האי תלין פעלת שכיר אתך עד בקר מאי עביד ליה?												?	קיא:
מיבעיא ליה לכדרב אסי.	[רבי יוסי ברבי יהודה]											◇	קיא:
אפילו לא שכרו אלא לבצור לו אשכול אחד של ענבים - עובר משום בל תלין.	דאמר רב אסי:											◇	קיא:
ואידך:												?	קיא:
(דברים כ"ד) מואליו הוא נשא את נפשו נפקא, דבר המוסר נפשו עליו.	[תנא קמא דמאחזיך]											◇	קיא:
ואידך												?	קייב.
ההוא מיבעי ליה לכדתניא:	[רבי יוסי ברבי יהודה]											◇	קייב.
(דברים כ"ד) ואליו הוא נשא את נפשו, מפני מה עלה זה בכבש ונתלה באילן ומסר את עצמו למיתה - לא על שכרו? דבר אחר: ואליו הוא נשא את נפשו - כל הכובש שכר שכיר כאילו נוטל נפשו ממנו.	[תניא]											◇	קייב.
נפשו של גזלן	חד: [רב הונא/רב חסדא]											◇	קייב.
וחד אמר: נפשו של גזול.	וחד: [רב הונא/רב חסדא]											◇	קייב.
מאן דאמר נפשו של גזלן - דכתיב (משלי כ"ב) אל תגזול דל כי דל הוא ואל תדכא עני בשער וכתוב (משלי כ"ב) כי ה' יריב ריבם וקבע את קבעיהם נפש.												■	קייב.
ומאן דאמר נפשו של גזול - דכתיב (משלי א') כן ארחות כל בוצע בצע את נפש בעליו יקח.												■	קייב.
ואידך נמי, הכתיב את נפש בעליו יקח												?	קייב.
בעליו דהשתא.												!	קייב.
ואידך נמי, הכתיב וקבע את קבעיהם נפש												?	קייב.
מה טעם קאמר מה טעם קבע את קבעיהם - משום דנטלו נפש.												!	קייב.
אימתי בזמן שתבעו, לא תבעו אינו עובר עליו.												◇	קייב.
לא תלין פעלת שכיר יכול אפילו לא תבעו - תלמוד לומר אתך, לדעתך. יכול אפילו אין לו - תלמוד לומר אתך, שיש אתך. יכול אפילו המחזהו אצל חנוני ואצל שולחני - תלמוד לומר אתך - ולא שהמחהו אצל חנוני ואצל שולחני.	תנו רבנן:											◇	קייב.
המחהו אצל חנוני ואצל שולחני אינו עובר.												■	קייב.
חזר או אינו חוזר?	איבעיא להו:											^	קייב.
אינו חוזר	רב ששת:											◇	קייב.
חוזר.	רבה:											◇	קייב.
מנא אמינא לה - מדקתני: אינו עובר עליו, מעבר הוא דלא עבר, - הא מיהדר - הדר.	אמר רבה:											■	קייב.
מאי אינו עובר - אינו בתורת לעבור.	ורב ששת אמר:											■	קייב.
קבלנות עובר עליו משום בל תלין או אין עובר משום בל תלין? אומן קונה בשבח כליו והלוואה היא, או אין אומן קונה בשבח כליו ושכירות היא?	בעו מיניה מרב ששת:											◇	קייב.
עובר.	אמר להו רב ששת:											!	קייב.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחברו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אינו עובר	והתניא:										♣	ק:ב	
התם שהמחהו אצל חנוני ואצל שולחני.											!	ק:ב	
נימא מסייעא ליה:											◇	ק:ב	
הנותן טליתו לאומן, גמרה והודיעו - אפילו מכאן ועד עשרה ימים אינו עובר משום בל תלין, נתנה לו בחצי היום - מששקעה עליו חמה עובר משום בל תלין.	[תניא]										♣	◇	ק:ב
ואי אמרת אומן קונה בשבח כלי - אמאי עובר?											◇	ק:ב	
בגרדא דסרבלא.	רב מרי בריה דרב כהנא:										!	◇	ק:ב
למאי יהבה ניהליה - לרכוכי, היינו שבחיה											◇	ק:ב	
לא צריכא, דקא אגריה מיניה לבטושי, בטשא ובטשא במעתא.											!	◇	ק:ב
שכיר בזמנו נשבע ונטל וכו'.											♣	<	ק:ב
שכיר אמאי תקינו ליה רבנן למשתבע ושקיל?											^		ק:ב
הלכות גדולות שנו כאן.	רב יהודה אמר שמואל:										!		ק:ב
הני הלכתא נינהו? הני תקנות נינהו											◇		ק:ב
תקנות גדולות שנו כאן.	אלא, אמר רב יהודה אמר שמואל:										!		ק:ב
גדולות מכלל דאיכא קטנות?											◇		ק:ב
תקנות קבועות שנו כאן. שבועה דבעל הבית היא ועקרהו רבנן לשבועה דבעל הבית ושדיוהו אשכיר, משום כדי חייו דשכיר.	אלא אמר רב נחמן אמר שמואל:										!	◇	ק:ב
ומשום כדי חייו דשכיר מפסדנא ליה לבעל הבית?											◇		ק:ב
בעל הבית גופיה ניחא ליה דמשתבע שכיר ושקיל, כי היכי דליתגרו ליה פועלים.											!		ק:ב
שכיר גופיה ניחא ליה דמשתבע בעל הבית ויפקע, כי היכי דליגרוהו											◇		ק:ב
בעל הבית על כרחיה אגר.											!		ק:ב
שכיר נמי בעל כרחיה איתגר											◇		ק:ב
אלא, בעל הבית טרוד בפועלים הוא.											!	◇	ק:ב
אי הכי ניתב ליה בלא - שבועה											◇		ק:ב
כדי להפיס דעתו של בעל הבית.											!	◇	ק:ב
וניתב ליה בעדים											◇		ק:ב
טריחא להו מילתא.											!		ק:ב
וניתב ליה מעיקרא											◇		ק:ב
שניהם רוצים בהקפה.											!	◇	ק:ב
אי הכי, אפילו קצין נמי											◇		ק:ב
אומן אומר שתים קצצת לי, והלה אומר לא קצצתי לך אלא אחת - המוציא מחבירו עליו הראיה	אלמה תניא:										♣	◇	ק:ב

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחברו		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
קציצה ודאי מידכר דכירי לה אינשי.												!	◇	קיב:	
אי הכי, אפילו עבר זמנו נמי												?		קיב:	
עבר זמנו אינו נשבע ונוטל	אלמה תנן:											!	◇	קיב:	
חזקה אין בעל הבית עובר משום בל תלין.												!	◇	קיב:	
והא אמרת בעל הבית טרוד בפועליו הוא												?	◇	קיב:	
הני מילי מקמיה דלימטייה זמן חיוביה, אבל מטא זמן חיוביה - רמי אנפשיה ומידכר.												!	◇	קיב:	
וכי שכיר עובר משום בל תגזל?												?	◇	קיב:	
התם תרי חזקי, הכא חדא חזקה. גבי בעל הבית איכא תרי חזקי: חדא דאין בעל הבית עובר משום (ויקרא י"ט) בל תלין, וחדא דאין שכיר משהא שכרו. והכא - חדא חזקה.												!	◇	קיב:	
אם יש עדים שתבעו הרי זה נשבע ונוטל.													■	<	קיב:
והא קתבעו קמן													?	קיב:	
שתבעו בזמנו.	רבי אסי:											!	◇	קיב:	
ודלמא לבתר הכי פרע													?	קיב:	
שתבעו כל זמנו.	אביי:											!	◇	קיב:	
ולעולם													?	קיב:	
כנגד אותו היום של תביעה.	רב חמא בר עוקבא:											!	◇	קיב:	
המלוה את חבירו - לא ימשכנו אלא בבית דין. ולא יכנס לביתו ליטול משכנו, שנאמר (דברים כ"ד) בחוץ תעמד.													■	מ	קיב:
היו לו שני כלים - נוטל אחד ומניח אחד.													■	קיב:	
ומחזיר את הכר בלילה ואת המחרישה ביום.	[ת:ק]												◆	קיב:	
ואם מת - אינו מחזיר ליורשיו.													■	קיב:	
אף לעצמו אינו מחזיר אלא עד שלשים יום, ומשלשים יום ולהלן מוכרן בבית דין.	רבן שמעון בן גמליאל												◆	קיב:	
שליח בית דין, מנתח נתוחי - אין, אבל משכוני - לא.	שמואל:												■	◇	קיב:
המלוה את חבירו לא ימשכנו אלא בבית דין	והתנן:												■	◇	קיב:
מכלל דבבית דין ממשכנין													?	קיב:	
אימא לא ינתחנו אלא בבית דין.	אמר לך שמואל:												!	◇	קיב:
הכי נמי מסתברא, דקתני סיפא:													■	קיב:	
לא יכנס לביתו ליטול משכנו.	[סיפא]												■	קיב:	
מני?													^	קיב:	
אילימא בעל חוב													!	קיב:	
מרישא שמע מינה													?	קיב:	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחברו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא לאו - שליח בית דין.												ק"ג
אי משום הא - לא איריא, הכי קאמר: המלוה את חברו לא ימשכנו אלא בבית דין, מכלל דבבית דין - ממשכנים. ובעל חוב אפילו נתוחי נמי לא, שלא יכנס לביתו ליטול משכנו.												ק"ג
(דברים כ"ד) לא יחבל ריזים ורכב הא דברים אחרים - חבל (דברים כ"ד), לא תחבל בגד אלמנה הא של אחרים - תחבל.	מתיב רב יוסף:											ק"ג
מאן?												ק"ג
אי נימא בעל חוב												ק"ג
הא כתיב (דברים כ"ד) לא תבא אל ביתו לעבט עבטו.												ק"ג
אלא לאו - שליח בית דין												ק"ג
לעולם בבעל חוב, ולעבור עליו בשני לאוין.	תרגמה רב פפא בריה דרב נחמן קמיה דרב יוסף, ואמרי לה רב פפא בריה דרב יוסף קמיה דרב יוסף:											ק"ג
ממשמע שנאמר (דברים כ"ד) בחוץ תעמד איני יודע שהאיש אשר אתה נושה בו יוציא? אלא מה תלמוד לומר (דברים כ"ד) והאיש - לרבות שליח בית דין.	תא שמע:											ק"ג
מאי לאו - שליח בית דין כלוה?												ק"ג
לא, שליח בית דין כמלוה.												ק"ג
(שמות כב) אם חבל תחבל שלמת רעך - בשליח בית דין הכתוב מדבר.	תא שמע:											ק"ג
אתה אומר בשליח בית דין הכתוב מדבר, או אינו אלא בבעל חוב?												ק"ג
כשהוא אומר (דברים כ"ד) לא תבא אל ביתו לעבט עבטו - הרי בעל חוב אמור, הא מה אני מקיים אם חבל תחבל שלמת רעך - בשליח בין דין הכתוב מדבר												ק"ג
תנאי היא												ק"ג
שליח בית דין שבא למשכנו - לא יכנס לביתו למשכנו, אלא עומד מבחוץ והלה מוציא לו משכנו, שנאמר (דברים כ"ד) בחוץ תעמד והאיש.	דתניא:											ק"ג
בעל חוב שבא למשכנו - לא יכנס לביתו למשכנו, אלא עומד בחוץ, והלה נכנס ומוציא לו משכנו, שנאמר בחוץ תעמוד. ושליח בית דין שבא למשכנו - הרי זה נכנס לביתו וממשכנו.	ותניא אידך:											ק"ג
ולא ימשכנו דברים שעושין בהן אוכל נפש.												ק"ג
ונתן מטא, ומטה ומצע - לעשיר. מטא, ומטה ומפץ - לעני. לו, אבל לא לאשתו, ולא לבניו ולבנותיו.												ק"ג
כדרך שמסדרין לבעל חוב כך מסדרין בערכין.												ק"ג
כלפי לייא? עיקר סידור בערכין כתיב												ק"ג
אלא אימא: כדרך שמסדרין בערכין - כך מסדרין בבעל חוב.												ק"ג
נותן מטא ומטה ומצע לעשיר, מטא ומטה ומפץ לעני.	אמר מר:											ק"ג
למאן?												ק"ג
אילימא לאשתו ולבניו ולבנותיו												ק"ג
הא אמרת: לו, אבל לא לאשתו ולבניו ולבנותיו												ק"ג
אלא, אידי ואידי לדידיה												ק"ג

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- הנקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- מקרא- key:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

בבא מציעא-המקבל שדה מחברו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
תרתי למה ליה?												?	קיג:
חדא דאכיל עלה, וחדא דזג עלה.												!	קיד:
כדשמואל												!	קיד:
כל מילי ידענא אסותיהו, לבר מהני תלת: מאן דאכיל אהינא מירא אליבא ריקנא, מאן דאסר מיתנא דכיתנא רטיבא אחרציה, ומאן דאכיל נהמא ולא מסגי ארבעה גרמדי.	דאמר שמואל:											!	קיד:
כדרך שסדרין בערכין - כך מסדרין בבעל חוב.	תני תנא קמיה דרב נחמן:											!	קיד:
השתא זבוני מזבנין ליה, סדורי מסדרין ליה?	אמר ליה: [רב נחמן]											?	קיד:
ומי מזבנין ליה?												?	קיד:
מחזיר את הכר בלילה ואת המחרישה ביום	והתנן:											?	קיד:
תנא כרבן שמעון בן גמליאל תנא קמיה, והכי קאמר ליה: השתא לרבן שמעון בן גמליאל זבוני מזבנין ליה, סדורי מסדרין ליה?												!	קיד:
אף לעצמו אינו מחזיר אלא עד שלשים יום, מכאן ואילך מוכרן בבית דין.	דתנן, רבן שמעון בן גמליאל											!	קיד:
וממאי דכי קאמר רבן שמעון בן גמליאל זבוני לגמרי קאמר? דלמא הכי קאמר: עד שלשים יום - הדר ליה בעיניה, מכאן ואילך - מיהדר ליה למאי דחזי ליה, ומזבנין מאי דלא חזי ליה.												?	קיד:
אי סלקא דעתך אית ליה לרבן שמעון בן גמליאל האי סברא - ליכא מידי דלא חזי ליה.												!	קיד:
רבן שמעון בן גמליאל ורבי ישמעאל ורבי עקיבא, כולהו סבירא להו: כל ישראל בני מלכים הן.	דאמר אביי:											!	קיד:
רבן שמעון בן גמליאל												!	קיד:
לא את הלוף ולא את החרדל	דתנן: [ת"ק]											!	קיד:
מתיר בלוף, מפני שהוא מאכל לעורבין.	רבן שמעון בן גמליאל:											!	קיד:
רבי שמעון												!	קיד:
בני מלכים סכין שמן וורד על גבי מכותיהן בשבת, שכן דרכן לטוך בחול.	דתנן: [ת"ק]											!	קיד:
כל ישראל בני מלכים הן.	רבי שמעון:											!	קיד:
רבי ישמעאל ורבי עקיבא												!	קיד:
הרי שהיו נושין בו אלף זוז ולבוש איצטלא בת מאה מנה - מפשיטין אותה ממנו, ומלבישים אותו איצטלא הראויה לו.	דתניא:											!	קיד:
כל ישראל ראויין לאותה איצטלא.	ותנא משום רבי ישמעאל, ותנא משום רבי עקיבא:											!	קיד:
ולמאי דסליק אדעתין מעיקרא, דיהיב ליה מאי דחזי ליה, ומזבנין מאי דלא חזי ליה? בשלמא כר וקסת חזי ליה דביני ביני, אלא מחרישה למאי חזיא?												?	קיד:
מחרישה דכספא.	רבא בר רבה:											!	קיד:
ולימא ליה לאו עלי קרמית	מתקיף לה רב חגא:											?	קיד:
איברא, עליה קרמי, משום שנאמר (דברים כ"ד) ולך תהיה צדקה.	אמר ליה אביי:											!	קיד:
מהו שיסדרו בבעל חוב? מי גמר מיכה מיכה מערכין או לא?	איבעיא להו:											^	קיד:
דבר זה שאלתי לכל רבותי ולא אמרו לי דבר, ברם כך היתה שאלה: האומר הרי עלי מנה לבדק הבית מהו שיסדרו?	תא שמע, דשלח רבין באגרתיה:											!	קיד:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחברו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
קל וחומר מבעל חוב, ומה בעל חוב שמחזירין - אין מסדרין, הקדש שאין מחזירין - אינו דין שאין מסדרין?	רבי יעקב משמיה דבר פדא, ורבי ירמיה משמיה דאילפא:	◊	!	!								קיד.	
נדר בערכך כתיב, מה ערכין מסדרין - אף הקדש מסדרין.	רבי יוחנן:	◊	!	!								קיד.	
ואידך:			ז	!								קיד.	
ההוא לנידון בכבודו הוא דאתא. מה ערכין נידון בכבודו - אף הקדש נידון בכבודו.	[אידך]		!	!	◊							קיד.	
ויסדרו בבעל חוב קל וחומר מערכין: ומה ערכין שאין מחזירין - מסדרין, בעל חוב שמחזירין - אינו דין שמסדרין?						ז						קיד.	
אמר קרא (ויקרא כ"ז) ואם מך הוא מערכך - הוא ולא בעל חוב.				!	◊							קיד.	
ואידך:				ז								קיד.	
האי עד שיהא במכותו מתחילתו ועד סופו.	[אידך]			!	◊							קיד.	
ויחזירו בהקדש קל וחומר מבעל חוב: ומה בעל חוב שאין מסדרין - מחזירין, הקדש שמסדרין אינו דין שמחזירין?						ז						קיד.	
אמר קרא (דברים כ"ד) ושכב בשלמתו וברכך - יצא הקדש שאין צריך ברכה.				!								קיד.	
ולא? והכתיב (דברים ח') ואכלת ושבעת וברכת וגו'!				ז								קיד.	
אלא אמר קרא ולך תהיה צדקה - מי שצריך צדקה, יצא הקדש שאין צריך צדקה.				!	◊							קיד.	
אשכחיה רבה בר אבוח דקאי בבית הקברות של נכרים, אמר ליה: מהו שיסדרו בבעל חוב?	[רבה בר אבוח]			^	o	◊						קיד.	
אמר ליה: גמר מיכה מיכה מערכין גבי ערכין כתיב ואם מך הוא מערכך גבי בעל חוב כתיב (ויקרא כ"ה) וכי ימוך אחיך.				!	◊							קיד.	
מנין לערום שלא יתרום?	[רבה בר אבוח]			^	◊							קיד.	
דכתיב (דברים כ"ג) ולא יראה בך ערות דבר.				!	◊							קיד:	
לאו כהן הוא מר, מאי טעמא קאי מר בבית הקברות?	אמר ליה: [רבה בר אבוח]			ז	◊							קיד:	
אמר ליה: לא מתני מר טהרות?				ז								קיד:	
קבריהן של נכרים אין מטמאין, שנאמר (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם - אתם קרויין אדם, ואין נכרים קרויין אדם.	דתניא, רבי שמעון בן יוחי:			■	ז	◊						קיד:	
בארבעה לא מצינא, בשיתא מצינא?	אמר ליה: [רבה בר אבוח]			!								קיד:	
אמר ליה: ואמאי?				ז								קיד:	
דחיקא לי מילתא.	אמר ליה: [רבה בר אבוח]			!	◊							קיד:	
דבריה ועייליה לגן עדן, אמר ליה: פשוט גלימך, ספי שקול מהני טרפי.				o	◊							קיד:	
ספא שקל. כי הוה נפיק שמע דקאמר: מאן קא אכיל לעלמיה כרבה בר אבוח נפץ שדנהו.				o								קיד:	
אפילו הכי, אתייה לגלימיה, סחט גלימא ריחא, ובניה בתריסר אלפי דינרי, פלגינהו לחתנוותיה.				o	◊							קיד:	
(דברים כ"ד) ואם איש עני הוא לא תשכב בעבטו, הא עשיר - שכיב.	תנו רבנן:										■	◊	קיד:
מאי קאמר?						ז						קיד:	
הכי קאמר: ואם איש עני הוא לא תשכב ועבטו אצלך, הא עשיר - שכיב ועבטו אצלך.	רב ששת:					!	◊					קיד:	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחברו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
המלוה את חברו אינו רשאי למשכנו, ואינו חייב להחזיר לו, ועובר בכל השמות הללו.	תנו רבנן:												קיד:
מאי קאמר?													קיד:
הכי קאמר: המלוה את חברו אינו רשאי למשכנו, ואם משכנו - חייב להחזיר לו, ועובר בכל השמות הללו - אסיפא.	רב ששת:												קיד:
הכי קאמר: המלוה את חברו אינו רשאי למשכנו, ואם משכנו - חייב להחזיר לו. במה דברים אמורים - שמשכנו שלא בשעת הלואתו, אבל משכנו בשעת הלואתו - אינו חייב להחזיר לו, ועובר בכל השמות הללו - ארישא.	רבא:												קיד:
(שמות כ"ב) עד בא השמש תשיבנו לו - זו כסות לילה, (דברים כ"ד) השב תשיב לו את העבוט כבוא השמש - זו כסות יום.	תני רב שיזבי קמיה דרבא:												קיד:
דיממא בליליא למה לי, ודליליא ביממא למה לי?	אמר ליה: [רבא]												קיד:
איסמיה?	אמר ליה: [רב שיזבי]												קיד:
אמר ליה: לא, הכי קאמר: עד בא השמש תשיבנו לו - זו כסות יום שניתנה לחבול בלילה, השב תשיב לו את העבוט כבוא השמש - זו כסות לילה שניתנה לחבול ביום.	אמר ליה: [רבא]												קיד:
משכנו ומת - שומטו מעל גבי בניו.	רבי יוחנן:												קיד:
וכי מאחר שמשכנו למה מחזירין? - למה מחזירין? רחמנא אמר אהדר אלא: מאחר שמחזירין, למה חוזרין וממשכנין? שלא תהא שביעית משמטתו, ולא יעשה מטלטלין אצל בניו.	מיתבי, אמר רבי מאיר:												קיד:
טעמא - דהדר ומשכניה, הא לא הדר ומשכניה - לא													קטו:
ולאו תרוצי קא מטרצת לה? תריין הכי: וכי מאחר שמחזירין למה ממשכנין מעיקרא? שלא תהא שביעית משמטתו, ולא יעשה מטלטלין אצל בניו.	רב אדא בר מתנא:												קטו:
(דברים כ"ד) לא תבא אל ביתו לעבט עבטו. לביתו אי אתה נכנס, אבל אתה נכנס לביתו של ערב. וכן הוא אומר (משלי כ') לקח בגדו כי ערב זר וגו'. ואומר (משלי ו') בני אם ערבת לרעך תקעת לזר כפיך. נוקשת באמרי פיך נלכדת באמרי פיך. עשה זאת אפוא בני והנצל כי באת בכף רעך לך התרפס ורהב רעידך. אם ממון יש לו בידך - התר לו פיסת יד, ואם לאו - הרבה עליו רעים.	תנו רבנן:												קטו:
לצד שני: לביתו אי אתה נכנס, אבל אתה נכנס לשכר כתף, לשכר חמר, לשכר פונדק, לשכר דיוקנאות. יכול אפילו זקפן עליו במלוה - תלמוד לומר משאת מאומה.													קטו:
אלמנה, בין שהיא ענייה בין שהיא עשירה - אין ממשכנין אותה, שנאמר (דברים כ"ד) ולא תחבל בגד אלמנה.													קטו:
אלמנה, בין שהיא ענייה בין שהיא עשירה - אין ממשכנין אותה, דברי רבי יהודה.	תנו רבנן: [רבי יהודה]												קטו:
עשירה - ממשכנין אותה, ענייה - אין ממשכנין אותה, שאתה חייב להחזיר לה ואתה משיאה שם רע בשכנותיה.	רבי שמעון:												קטו:
למימרא דרבי יהודה לא דריש טעמא דקרא, ורבי שמעון דריש טעמא דקרא? והא איפכא שמעינן להו													קטו:
ולא ירבה לו נשים, רבי יהודה אומר: מרבה הוא, ובלבד שלא יהו מסירות את לבו.	דתניא: [רבי יהודה]												קטו:
אפילו אחת והיא מסירה את לבו הרי זה לא ישאנה, אם כן מה תלמוד לומר (דברים י"ז) ולא ירבה לו נשים - אפילו כאביגיל	רבי שמעון:												קטו:
לעולם רבי יהודה לא דריש טעמא דקרא, ושאיני הכא דמפרש קרא, ולא ירבה לו נשים ולא יסור, מאי טעמא לא ירבה לו נשים - משום דלא יסור.													קטו:
ורבי שמעון:													קטו:
מכדי בעלמא דרשינן טעמא דקרא - לכתוב רחמנא לא ירבה ולא בעינן לא יסור, ואנא ידענא: מאי טעמא לא ירבה - משום דלא יסור, לא יסור דכתב רחמנא למה לי? אפילו אחת ומסירה את לבו - הרי זה לא ישאנה.	[רבי שמעון]												קטו:
החובל את הריחים עובר משום לא תעשה, וחייב משום שני כלים, שנאמר (דברים כ"ד) לא יחבל ריחים ורכב.													קטו:
ולא ריחים ורכב בלבד אמרו, אלא כל דבר שעושיין בו אוכל נפש, שנאמר כי נפש הוא חבל.													קטו:
חבל ריחים - לוקה שתיים, משום ריחים ומשום כי נפש הוא חבל. ריחים ורכב - לוקה שלש, משום ריחים ורכב, ומשום כי נפש הוא חבל.	רב הונא:												קטו:
חבל ריחים - לוקה אחת, ורכב - לוקה אחת, ריחים ורכב - לוקה שתיים. כי נפש הוא חבל - לשאר דברים הוא דאתא.	רב יהודה:												קטו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחברו		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
לימא אביי ורבא בפלוגתא דרב הונא ורב יהודה קמיפלג?												קטו:			
אבל נא לוקה שוים, משום נא ומשום (שמות) כי אש צלי אש, מבושל לוקה שוים, משום מבושל ומשום כי אש צלי אש. נא ומבושל - לוקה שלש: משום נא, ומשום מבושל, ומשום לא תאכלנו כי אם צלי	דאמר רבא:									◊	■	קטו:			
אין לוקין על לאו שבכללות.	אביי:									◊	■	קטו:			
לימא אביי דאמר כרב יהודה, ורבא דאמר כרב הונא											◊	קטו:			
אנא דאמרי - אפילו כרב יהודה, עד כאן לא קאמר רב יהודה התם אלא דכי נפש הוא חבל לא משמע ריחים ורכב, הלכך לשאר דברים הוא דאתא. אבל הכא כי אם צלי אש למאי אתא? שמע מינה - ללאו.	אמר לך רבא:										!	◊	קטו:		
אנא דאמרי אפילו לרב הונא, עד כאן לא קאמר רב הונא התם אלא דכי נפש הוא חבל יתירא הוא, כיון דיתירא הוא - שדייה אריחים ורכב. אבל הכא כי אם צלי אש לאו יתירא הוא. דמבעי ליה כדתניא:	ואביי אמר לך:											!	◊	קטו:	
בשעה שישנו בקום אכול צלי - ישנו (שמות י"ב) בבל תאכל נא, בשעה שאינו בקום אכול צלי - אינו בבל תאכל נא.	[תניא]											!	◊	קטו:	
תניא כוותיה דרב יהודה:												■	קטו:		
חבל זוג של ספרים וצמד של פרות - חייב שתים, זה בעצמו וזה בעצמו - אינו חייב אלא אחת.	[תניא]											■	■	קטו:	
חבל זוג של ספרים וצמד של פרות, יכול לא יהא חייב אלא אחת - תלמוד לומר (דברים כ"ד) לא יחבל ריחים ורכב, מה ריחים ורכב שהן מיוחדין, שני כלים ועושין מלאכה אחת וחייב על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו - אף כל דברים שהן שני כלים מיוחדים, ועושין מלאכה אחת - חייב על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו.	ותניא אידך:											■	■	קטו:	
ההוא גברא דחבל סכינא דאשכבתא מחבריה. אתא לקמיה דאביי													◊	קטו:	
זיל אהדריה, דהוי ליה כלי שעושים בו אוכל נפש, ותא קום בדינא עלה.	אמר ליה: [אביי]											◊	■	קטו:	
לא צריך למיקם בדינא עלה, ויכול לטעון עד כדי דמיהן.	רבא:											◊	■	קטו:	
ואביי לית ליה ההיא סברא? מאי שנא מהנהו עיזי דאכלי חושלא בנהרדעא, ואתא מרא דחושלא ותפס להו וקא טעין טובא													◊	קטו:	
יכול לטעון עד כדי דמיהן.	ואמר אבוה דשמואל:												◊	קטו:	
התם לאו מידי דעבדא לאושולי ולאוגורי הוא, הכא - מידי דעביד לאושולי ולאוגורי הוא.													◊	קטו:	
דברים העשוין להשאל ולהשכיר, ואמר לקוחין הן בידי - אינו נאמן.	דשלה רב הונא בר אבין:												!	◊	קטו:
ורבא לית ליה האי סברא? והא רבא אפיק זוגא דסרבלא וספרא דאגדתא מיתמי בדברים העשוין להשאל ולהשכיר													◊	קטו:	
האי נמי, כיון דמיפגמא - קפדי אינשי ולא מושלי.	אמר לך רבא:												!	◊	קטו:
הדרן עלך המקבל													◊	קטו:	